

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

IV. Alia argumenta contra eandem sententiam discutiuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

est divisiones posse in infinitum augeri, & partes in infinitum crescere, aliud divisiones esse infinitas, & partes æquales augeri usque ad multitudinem infinitam, ut sæpe dixi Controv. 14. de numero qui potest in infinitum augeri, numquam tamen potest esse infinitus. Ad confirmationem respondeo ex eo quod quantitas possit in infinitum in partes diuidi æquales, inferri in quantitate reperiri infinitas partes, non tamen reperiri in quantitate infinitas partes æquales, quia ex infinitis inæqualibus una minori alia potest quicumque numerus quantumvis maximus partium finitarum construi, sicuti contingit in numero, qui in infinitum potest augeri, ex eo quod possibiles sint infinitæ unitates, ex quibus numerus finitus finitè possit accrescere, etiam si non possint infinitæ unitates annumerari.

6 Secundò obicitur contra sententiam Aristotelis. In continuo partes distinguuntur à punctis, quibus vniuntur tanquam res à modis: corrumpat Deus omnes modos, id est omnia puncta, quæ sunt in continuo, partes, quæ remanent distinctæ à punctis non essent diuisibiles, quod sic probò: Omne id, quod diuisibile est, debet includere vnionem, ex defectu cuius possit diuidi, sed illæ partes nullam haberent vnionem: ergo non possent esse diuisibiles. Secundò corruptis iam omnibus vnionibus, partes essent vltimò diuisæ, quia cum nulla restaret vnio corrumpenda, nulla noua posset contingere diuisio, quæ fit per corruptionem vnionis: ergo rursus non possent diuidi partes illæ: ergo essent indiuisibiles: ergo continuum vltimò resoluitur in partem indiuisibilem, quia partes illius indiuisibiles essent, sicuti modi, quibus partes vniuntur. Dices Deum non posse corrumpere omnia indiuisibilia, ne continuum maneat vltimò diuisum, quia essentialiter est diuisibile in semper diuisibilia. Egregia principij petitio: intendit argumentum extorquere vltimam continui diuisionem, & antecedens illud negas, ne inferatur consequens intentum. Urgeo: indiuisibilia distinguuntur realiter à partibus, & partes ab indiuisibilibus: ergo cognoscit Deus partes ut distinctas ab indiuisibilibus: inquirò, id, quod Deus cognoscit ut distinctum ab indiuisibilibus formaliter ut ab illis distinctum, vel est diuisibile: vel indiuisibile? si indiuisibile, habeo intentum, diuisibile esse non potest, quia omne diuisibile essentialiter includit indiuisibile vnitiuum: ergo, id, quod præcise est ab omni indiuisibili vnitiuum, diuisibile esse non potest.

7 Multum fidet huic argumento Atriaga sect. 5. subsect. 2. & cum illo plures recentiores, ego tamen, qui numquam vellem obscuris, & terminorum multiplicatione impeditis acquiescere solutionibus, quæ non ad difficultatem exhaustiendam, sed eludendam inuentæ sunt, censeo attempta natura continui, quod Aristotelici propugnant, ingenuam, & adæquatam solutionem nullo principio petito posse prædicto adhiberi argumento, quam iam expendo. Nego posse Deum corruptis omnibus indiuisibilibus, partem aliquam continui conseruare, quia pars quælibet essentialiter in suo conceptu quidditatiuo includit puncta, ac proinde illis destructis, non potest pars perseverare, sicuti neque destructa vnione inter materiam, & formam, potest homo subsistere. Idem dico de separatione mentali, quia implicat Deum, adhuc mente, præciscende hominem ab vnione, quia homo essentialiter dicit vnionem, sine qua cognosci nequit. Ad argumentum in forma respondeo: partes distinguuntur ab vnionibus, distinguo; tanquam includens ab inclusio, & inadæquatè, eo modo, quo distinguitur homo ab vnione, concedo: adæquatè, nego: ergo possunt separari ab vnionibus, nego consequentiam.

8 Reclamas, etiam si non possit separari homo ab vnione, quam includit, materia vnita, potest ab illa separari, & adæquatè distinguitur ab vnione, quæ est modus illius: ergo pars quæ vnitur media vnione, poterit ab illa separari, & adæquatè distinguitur ab illa, adæquatè enim distinguitur omne extremum vnitiuum ab vnione, ex vi cuius alteri extremo vnitur. Respondeo disparem esse rationem in homine, & in quantitate, quia in homine vnio tantum est de conceptu hominis, & non de conceptu materiæ, aut formæ, & ita rectè potest materia ab vnione separari, quod non posset, si vnio non tantum esset de conceptu hominis, sed de conceptu ipsius materiæ, sicuti contingit in extremis vnitis per vnionem quantitatiuam,

quia quælibet vnio quantitatiua terminatur ad extrema, quæ in suo conceptu essentiali, etiam ut præcedentia vnionem illam, quam terminant, includunt vnionem, ac proinde licet possint separari ab illa vnione, quam terminant, ex vi cuius hæc duo extrema, seu hæc duæ partes quantitatis inter se vniuntur, quia talis vnio non est de illius ratione constitutiua, sed iam supponit partes seu extrema constituta, non tamen possunt separari ab illis vnionibus, ex vi quarum constituuntur, ac proinde implicat extrema illa seu partes quantitatis separari ab omni vnione, quia in suo conceptu essentiali aliquam imbibunt. Itaque in hac parte quantitatiua duplex vnio potest considerari, & vnio, quam terminat, & aliæ vniones, quas in se habet, & per quas formaliter constituitur, sicuti homo constituitur, per vnionem, vnio, quam terminat, est extra illius adæquatam conceptum, & ab illa potest separari vniones per quas constituitur, sunt imbibitæ in sua essentiali, & ita non potest ab illis separari. Ex hac doctrina facillè respondebis ad alias propositiones, quæ difficile argumentum præcedens reddebant, cum enim dicitur vniones sunt modi superadditi partibus, distinguenda est hæc propositio: vnio est modus superadditus huic parti, & constitutiuius illius, concedo: vnio est tantum modus superadditus partibus, nego: ergo potest corrumpi, non corruptis partibus: distinguo: non corruptis partibus, quarum est modus superadditus, concedo consequentiam, quarum est modus constitutiuius: nego consequentiam: nulla enim pars potest permanere sine alio modo constitutiuius, etiam si possit subsistere sine terminatiuo, cum verò corruptis omnibus, neque terminatiuius, neque constitutiuius alicuius permaneret, nulla pars subsistere posset,

PUNCTUM IV.

Alia argumenta contra eandem sententiam expendo.

Tertiò obicitur contra eandem sententiam: Punctum 4, verbi gratia, vel vnit rem diuisibilem, vel indiuisibilem. Si indiuisibilem: ergo vniones & extrema vnita sunt indiuisibilia: diuisibilem vnire non potest, quod sic ostendo. Pars diuisibilis habet in se vniones, quibus componitur, & formaliter ut diuisibilis includit vniones, sed quatenus formaliter dicit vniones, non potest vnionem terminare, quia vnio ad vnionem non terminatur: ergo non potest terminare vnionem formaliter, ut diuisibilis. Secundò, id quod vnionem terminat, distinguitur adæquatè ab vnione: ergo terminus vnionis ut terminus vnionis non includit vnionem: ergo ut terminus vnionis formaliter est indiuisibile illud, quod vnionem terminat, quia quiddid non includit vnionem essentialiter est indiuisibile. Respondeo partem diuisibilem formaliter ut diuisibilem terminare vnionem, non secundum indiuisibilia, quæ continet, quia indiuisibile vnitiuum vnionem ad aliam partem quantitatis non terminat, sed pars indiuisibiliter sumpta secundum se totam, quia tota hæc pars alteri vnitur. Ad illud quod dicitur, terminus vnionis non includere vnionem, respondeo ex dictis supra, terminum vnionis non includere vnionem, quam terminat, includere tamen vnionem ex vi cuius constituitur. Fateor difficillimè posse componi partem quatenus diuisibilem formaliter includentem vnionem, ex vi cuius constituitur, terminare aliam vnionem, & hanc non terminare, saltem inadæquatè ratione vnionis, quia quiddid terminat ratione sui, debet terminare ratione illius, ex vi cuius constituitur, standum tamen est prædictæ solutioni, & dicendum partem diuisibilem terminare secundum rationem formalem partis indiuisibiliter sumptam, & non secundum vniones, quas includit, sicuti multi asserunt, actiones vitales provenire à toto composito indiuisibiliter sumpto, qui negant adhuc inadæquatè has ab vnione procedere, seu à materia secundum se sumptis. Huic solutioni & standum esse dico, non quia in illa meus quiescat animus, sed quia aliam non inuenio, quam si inuenieris libenter à te discam.

Quartò obicitur. Vnio vel distinguitur ab ipsi punctis, ut vult Suarez. disp. 40. vel non distinguitur, ut docet Hurtadus supra numer. 5. non primum, quia si puncta non sunt

sunt vnitua in continuo, necessaria non sunt, quia non vniunt, neque continuant partes vniendo vnam alteri, neque localiter, quia puncta necessario sunt penetrata cum partibus secundum hanc sententiam, quia punctum tangit partem secundum se totum, quia est indiuisibile: ergo penetratur. Consequentia est legitima ex principiis huius sententiae iuxta quam continuum non potest componi ex indiuisibilibus, quia haec non possunt se tangere, quin penetrarentur, & ideo indiuisibile additum indiuisibili non facit maius: ergo eodem modo punctum, quod secundum se totum tangit partem cum illa penetratur: ergo non potest punctum continuare, neque terminare localiter partes, quibus est penetratum: ergo punctum si per se ipsum non vnit partes, nihil praestat in continuo & omnino est superfluum. Secundo contra haec puncta ab vniione indistincta sic arguo: Vnio necessario tangit partem diuisibilem, quam vnit, sed non potest illam tangere secundum aliquid diuisibile: ergo tangit illam secundum aliquid indiuisibile: ergo pars, quam tangit vniio est indiuisibilis. Minorem probō: si vniio tangit partem secundum aliquid diuisibile, debet illam tangere secundum aliquid, quod habeat prius, & posterius: ergo in parte tacta est prius, & posterius: ergo ut tangat id, quod posterius est, debet penetrari cum illo, quod est prius, alias inter id, quod est posterius, & inter punctum intercedet id, quod est prius. Dices indiuisibile tantum tangere partes proximiores, non vero distantes. Contra: haec partes proximiores, habent prius, & posterius, & de illis iterum redit idem argumentum.

3 Communis solutio est, indiuisibile non tangere partem determinatam neque assignabilem, sed indeterminatam, & non assignabilem. Profecto nunquam ego percipere valeo quomodo in contactu physico, & reali hi termini locum habere possint, quia contactus indiuisibilis ad partem est realis, & physicus: ergo realiter, & physicè datur pars tacta: ergo est in se determinata, & existens: nihil enim datur existens in rerum natura, quod in sua entitate determinatum non sit. Quod si nos non possumus non assignare, neque monstrare digito partem illam, quid ad rem? ipsa enim determinata est, quam Deus poterit determinare, & dicere haec est pars tacta ab hoc vnitui indiuisibili, & de illa procedet argumentum.

4 Dixere aliqui propter hoc argumentum, indiuisibilia subiectari in partibus, quas vniunt, & cum illis penetrari, contra quos sic arguo. Indiuisibile non penetratur parte indiuisibili, ut admittit haec opinio: ergo cum parte diuisibili: ergo penetratur cum parte habente prius, & posterius: ergo correspondet spatio habenti prius, & posterius, quia debet correspondere eidem spatio, cui correspondet pars, cum qua est penetratum: ergo correspondet spatio habenti prius, & posterius: ergo indiuisibile est in priori, & posteriori partis: ergo totum in priori, & totum in posteriori, quia indiuisibile non habet aliquid ratione cuius sit in posteriori: ergo est in multiplici spatio adaequato. Recurres ad terminum determinatum, & dices indiuisibile esse penetratum cum parte indeterminata, & non determinata, & ita non posse assignari partem, cui est penetratum, & consequenter, neque aliquid prius, aut posterius respectu eiusdem partis. Hi termini non ad soluendas difficultates, sed ad illudendas inuenti sunt, quia ut supra dicebam, correspondentia realis, & physica ad partem occupantem spatium diuisibile, non potest esse ad partem indeterminatam, neque ad spatium indeterminatum, sed necessario ad talem partem occupantem tale spatium, nulla enim pars reperitur physicè existens, quae in se ipsa determinata non sit. Aliter respondent alij indiuisibile penetrari cum parte inadaequate, non vero adaequate, qui terminus inadaequate non se tenet ex parte indiuisibilis, quia quidquid hoc in se continet est adaequate totum illud, sed ex parte penetratae partis, quae cum indiuisibilis sit habet rationem adaequatam & inadaequatam in se, cum quibus potest fieri penetratio. Contra hanc solutionem sic argumentor: penetrari punctum inadaequate cum parte est non penetrari cum tota parte, sed cum aliquo illius: de illo ergo aliquo iterum redit argumentum: Illud aliquid partis, seu illa ratio inadaequata partis habet in se prius & posterius: ergo punctum respondet priori, & posteriori illius rationis inadaequatae partis, quod erat inconueniens deductum contra correspondentiam puncti rationi adaequatae partis. Solet iterum responderi adhuc illi rationi inadaequatae

Franc. de Quiedo, Philosoph. Tom. I.

partis inadaequate indiuisibile respondere, & nihil posse assignari in parte diuisibili quantumvis exiguum, & inadaequatum, quod secundum se totum sit penetratum cum parte. Haec ita vulgo proferuntur, quae planè non percipio, non enim valeo apprehendere penetrationem inadaequatam cum parte, quae non sit cum aliquo spectante ad illam partem, quod ut distinctum ab alia ratione inadaequata, cum qua parte, partem constituit, secundum se totum non penetratur. Neque aliter ego apprehendo rationem inadaequatam cuiuscumque partis, aut totius, quam apprehendo rationem aliquam cum alia constituyente id, respectu cuius inadaequata dicitur, quae in se ipsa totam suam rationem contineat, & de illa tota multa praedicari possint, ut distincta à forma. Forsan dices punctum tantum occupare spatium indiuisibile, nihilominus esse penetratum cum parte, & in eodem spatio cum illa. Contra: si pars diuisibilis habet spatium indiuisibile commune cum puncto, non potest non pars penetrari, quia cum habeat in se diuersas partes, si tota pars tantum occupat spatium indiuisibile, omnes illius partes idem indiuisibile spatium debent occupare: ergo partibus inter se distinctis est spatium commune: ergo sunt penetratae. Neque satisfacies, si dicas cum Hurtado sect. 2. hanc non esse penetrationem, quia non est contactus duorum corporum secundum se tota, quia pars illa, quae correspondet indiuisibili secundum totam entitatem, & secundum omnes partes, in quas diuidi potest, penetratur: ergo absolute est penetratio inter partes, in quas pars illa diuidi potest. Secundo si talis datur penetratio, infertur totam quantitatem ad idem indiuisibile spatium fore reducendam, quod sic probō: Pars A penetratur cum parte B, quia vniuntur eodem indiuisibili, sed pars B vnitur eodem indiuisibili parti C: ergo pars B & pars C debent penetrari: ergo pars B est penetrata cum parte A, & cum parte C: ergo pars C & pars A sunt penetratae vni tertio: ergo sunt penetratae inter se, & sic de omnibus aliis partibus argui potest.

5 Responderunt alij, ne talem penetrationem concederent, indiuisibile correspondere parti diuisibili, & spatio diuisibili per vnicam adaequatam praesentiam eo modo quo Angelus entitatiue indiuisibilis spatio diuisibili correspondet. Solutio haec omni caret fundamento, quia entitati adeo macra & exili praesentia adeo perfecta tribui nequit, & potiori ratione spatium repetitum partibus perfectioribus, quam punctis imperfectioribus tribui deberet. Secundo infertur ex hac solutione vnum indiuisibile correspondere spatio aliorum indiuisibilium, & cum illis penetrari, quia responderet parti, quae in se includeret infinita puncta, & ita omnibus punctis inclusis in tali parte deberet respondere. Tertio admissa penetratione punctorum cum partibus iterum de partibus redit difficultas. Pars A est immediata parti B: ergo tangit partem B: ergo tangit illam secundum aliquid indiuisibile, vel diuisibile: si secundum aliquid indiuisibile, sequitur, partes in indiuisibilia immediate succedentia resolui. Si secundum aliquid diuisibile: ergo secundum aliquid, quod habeat prius & posterius: ergo ut tangat posterius, debet esse penetrata cum priori: ergo partes inter se penetrantur. Dices vnam partem non tangere aliam, quia contactus partium dicit penetrationem, sed tantum partem vnam esse immediatam alteri. Contra: pars A est immediata parti B: ergo vel est immediata parti B, secundum quod pars B dicit aliquid diuisibile, vel indiuisibile, non secundum aliquid indiuisibile, alias partes in indiuisibilia resolverentur: ergo secundum aliquid quod habet prius & posterius: ergo ut sit immediata posteriori illius partis debet esse penetrata cum priori eiusdem.

6 Non praesumo praedicto argumento satisfacere, dedi iam solutiones, quas alij adducunt, omnes mihi satis difficiles, si tamen illarum aliqua tibi arriserit illam elige, vel aliam desume, quam tibi propono. Dicerem ego indiuisibilia non esse penetrata cum partibus, sed illis immediata, quas tangunt non per penetrationem, sed praecise per immediatam positionem. Contra hanc solutionem duo sunt difficultates, primum est videri destruere fundamentum sententiae Aristotelis, quae statuit, illa, quae se tangunt necessario penetrari secundum rationem contactum, & ita indiuisibile tangens aliud, necessario penetrari secundum se totum

Ff 3 cum

cum alio, quod tangit, quâ ratione indiuisibile additum indiuisibili non facit maius, neque continuum ex indiuisibilibus componi potest. Alia difficultas contra hanc solutionem, est illa, quam immediatè expendebam de immediatione partium, quia indiuisibile immediatum parti diuisibili, est immediatum parti habenti prius, & posterius, & ita deberet esse penetratum cum priori, vt sit posteriori immediatum. Vtrique difficultati respondere conabor: ad primam dico doctrinam illam de penetratione secundum rationem attractam, veram esse in his, quæ inter se proportionem habent, vt penetrantur, quia sunt eiusdem rationis, & eiusdem mensuræ, sicuti sunt duo puncta, vtrumque indiuisibile, quibus optimè cohæret penetratio, non tamen habere locum in extremis improprietatis ad penetrationem, qualia sunt punctum, & pars, quia nihil est in parte, quod diuisibile non sit, cum quo punctum penetrari nequit, quia entitas indiuisibilis non potest spatium diuisibile occupare. Hac ratione subsistit principium, ex quo hæc sententia impugnatur continuum ex punctis, quia hæc inter se penetrarentur, & defendi potest puncta non penetrari cum partibus. Ad illud de immediatione, dicendum est punctum esse immediatum toti parti diuisibili indiuisibiliter sumptæ, non verò parti sumptæ diuisibiliter, secundum quod alias partes in se continet, quibus punctum debet esse immediatum, & ita immediationem puncti non esse considerandam respectu posterioris partis, quod dicit pars seorsum sumptæ, secundum se, sed respectu totius partis indiuisibiliter sumptæ, cui toti punctum est immediatum, quia inter spatium partis, & puncti nullum aliud interiacet.

7 Quinto obijciunt contra eandem sententiam. In linea composita ex punctis infinitis vnum punctum est post aliud, & sine penetratione punctorum inter se: ergo Deus cognoscit punctum A & punctum B, inter quæ nullum aliud punctum mediat: ergo pars, quæ mediat inter illa est indiuisibilis. Probo consequentiam: pars illa nullum in se continet indiuisibile, aliàs duo illa assignata non essent immediata, sed id quod in se nullum continet indiuisibile, nullam continet vnionem: quod nullam continet vnionem est indiuisibile: ergo pars illa nullum in se indiuisibile continens, nullamque vnionem indiuisibilis est: ergo inter punctum, & punctum mediat pars indiuisibilis: ergo tota linea constat ex punctis indiuisibilibus. Respondendum est: puncta non esse penetrata, & omnia esse successiue collocata in linea partibus interiectis, & non punctis inter se immediatis, non tamen dari duo puncta, inter quæ non sint alia infinita puncta, quia cum inter punctum & punctum sit pars constituenda, & hæc essentialiter includat infinita puncta, hæc omnia infinita puncta inclusa in parte interiacente interiacent inter quæcumque duo puncta assignata, quæcumque illa sint, & sicuti non sunt puncta, neque possunt assignari à Deo; nam ea, quæ non sunt, à Deo assignari nequeunt, inter quæ non sit pars aliqua, ita non possunt assignari aliqua puncta, inter quæ non sint alia infinita inclusa in parte interiacente. Itaque iuxta hanc sententiam dicendum est post punctum immediatè partem venire, cuius nullum est primum punctum, sed ante quodcumque poterit aliud assignari, & ita nullum est punctum, quod sit immediatum puncto præcedenti partem istam, quia si aliquid daretur, esset primum punctum partis, & cum hoc non subsistat in parte, ita in illa nullum potest dari immediatum puncto præcedenti partem. Dixi partem immediatè succedere puncto, quod intelligendum est de parte indiuisibiliter sumptâ secundum se totam, quia inter totam partem, punctum nihil mediat, vt dicebam supra.

8 Hæc solutio adhibenda est iuxta hanc sententiam, neque aliquid est in illa vi argumenti extortum; quod huius sententiæ propugnatores, vt conclusionem defendendam explicant, non tradant, neque formâ argumentorum, quæ ad illam impugnandam fiant premi poterit. Fateor tamen me non posse concipere lineam compositam ex partibus, & punctis non penetratis, sed successiue, & in linea recta collocatis, quorum Deus non possit dicere, primum punctum, quod succedit in hac linea post punctum A est punctum B: nihilominus mihi est omnino certum, hanc difficultatem non esse hic specialem ratione argumenti facti, sed quam inuoluit simplex propositio continui Aristotelici, in quo sicuti nulla datur prima pars proportionalis, neque pars aliqua omnium minima, quod in hac opi-

nione est præcipua illius conclusio, ita non potest dari post hoc punctum, aliquid, inter quæ non medient alia, quia si hæc puncta ita immediata darentur, pars interiacens esset minima, quæ posset esse, & vltimò diuisa & prima, quæ immediatè succederet post tale punctum. Hæc dixerim, quia inuitus lego recentiores aliàs acutos, qui argumentum supra factum semel & iterum euidenter appellant, non perpendentes in hac re fuisse ab omnibus vias difficultates, & non illarum euidentias, sed solutiones desiderari, nullamque ab ipsis reddi, qui tritis difficultatibus euidentias passim excitant.

PUNCTVM V.

Alia argumenta contra eandem sententiam examino.

Sexto adduco argumentum, quod difficillimum contra hanc sententiam appellat Arriaga. Deus videt omnes diuisiones possibiles circa hanc chartam, non solum illas, quæ simul fieri possunt, sed quæ successiue, & diuisiue possunt contingere, ita vt præter has diuisiones, quas Deus cognoscit, nulla amplius sit possibiles, alioquin Deus non cognosceret omne possibile, sed aliquid illi restaret cognoscendum: ergo Deus scit per has diuisiones chartam redactam ad indiuisibilia. Consequentiam euidenter probare, dicit Arriaga, quia si per illas diuisiones non videret chartam redactam ad indiuisibilia, videret adhuc restare nouas diuisiones, nec vidisset omnes, quod iam supponimus. Vrger, Deus habet hoc iudicium, si hæc diuisiones, quas ego hodie cognosco, simul existerent, nihil amplius esset diuisibile in hac charta, alioquin ego non cognouissem omnes: ergo per eas diuisiones cognoscitur charta resoluta in indiuisibilia: ergo à parte rei ipsa non constat nisi indiuisibilibus, vnitis tamen inter se, & consequenter actu constituentibus rem diuisibilem. Hoc argumentum ait Arriaga alicui visum rem demonstrare, forsitan ita contingeret, sed non ita mihi visum fuit: faciliè, & clarè totam illius difficultatem à me exhauriendam promitto, qui vix aliorum, quæ adduxi, vim minuire præsumpsi. Omitto modos respondendi huic argumento, quos refutat Arriaga, quia nec mihi placent, neque de illis curo, & solutionem cui assensuros spero, qui rem attentè perpendant, adhibeo.

Fateor Deum cognoscere omnes diuisiones possibiles, & in hoc continuo, nego tamen cognoscere diuisiones illas omnes possibiles posse inter se cohærere, sed tantum noscitur ex possibilibus omnibus diuisionibus posse produci quæcumque multitudinem finitam, de etiam ad præsentem questionem cognoscere posse multitudinem aliquam infinitarum diuisionum posse existeri, namquam tamen posse cognoscere diuisiones omnes possibiles posse existeri, & ita neque cognoscit continuum esse vltimò diuisum, quia non ex eo, quod omnes diuisiones cognoscat Deus, continuum erit diuisum, quia cognitio diuisionis non est continui diuisio, neque cognoscit omnes diuisiones posse inter se coexistere, & ita non cognoscit posse vltimò diuisi. Ex hac doctrina patet sub illa conditione, si omnes diuisiones, quas ego cognosco modo existerent, non posse videre Deum continuum permanere vltimò diuisum, quia si nomine diuisionis intelligatur præcisè corruptio vnionum sine habitudine ad extrema permanentia, ita vt conditio sit, si corrumpentur simul omnes vniones, quas modo corruptibiles agnosco, sub hac conditione videret Deus necessarîo nihil continui, neque diuisibile, neque indiuisibile permanentium, quia vt dicebam Punct. 3. num. 7. implicat corrupti omnes vniones, partibus permanentibus, & implicat aliquam partem permanere sine aliquibus vnionibus, quas includit in suo conceptu essentiali, ac proinde per locum intrinsecum corruptio omnium partium necessarîo infertur ex corruptione omnium vnionum, sicut infertur corruptio hominis ex corruptione vnionis inter materiâ, & formam. Si conditio sit, si existerent omnes diuisiones, quas cognosco possibiles, sumptis diuisionibus strictè quatenus dicunt corruptionem vnionum & permanentiam extremorum, quæ dicuntur diuisa, conditio illa in se inuolueret apertam implicationem, quia diceret existentiam, & corruptionem eorundem entitatum, quia diceret corruptionem omnium vnionum;